

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/97/2017
Identifikačné číslo spisu:	5109218385
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5109218385.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. S., bývajúcего E., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Klariská č. 7, proti žalovaným 1/ M. N., bývajúcemu vo N., 2/ P. S., bývajúcemu v E., 3/ P. S., bývajúcej v E., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2 C 124/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2016 sp. zn. 9 Co 80/2016, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2016 sp. zn. 9 Co 80/2016 vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 29. júna 2015 č. k. 2 C 124/2009-641 určil, že dohoda o odstúpení od kúpnej zmluvy uzavretej dňa 17. mája 2006 medzi žalovaným 1/ na jednej strane a žalovanými 2/ a 3/ na druhej strane je neplatná. Za bezpodielových spoluvlastníkov nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území E., evidovaných Okresným úradom E., katastrálny odbor - stavby /rodinný dom/ súpisné číslo 10 zapísanej na LV č. XXXX, pozemku parc. č. 439, druh zastavané plochy a nádvoria, výmera 360 m², zapísaného na LV č. XXXX a pozemku parc. č. 438, druh záhrady, výmera 395 m², zapísaného na LV č. XXXX v podiele 1/2 považoval na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17. mája 2006 žalovaných 2/ a 3/. Ďalším výrokom určil, že zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 24. marca 2009 uzatvorená medzi žalovanými 2/ a 3/ ako záložnými veriteľmi a žalovaným 1/ ako záložcom zapísaná do katastra nehnuteľností Okresný úrad E., katastrálny odbor dňa 17. apríla 2009 pod č. V 289/09 č. zmeny V 610/09 je neplatná. Žalovaným 1/ až 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi trovy konania v sume 165 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Posledným výrokom žalovaným 1/ až 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 14 331,67 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Po právnej stránke aplikoval § 39, § 40, § 40a, § 48 a § 140 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania považoval súd prvej inštancie odstúpenie od kúpnej zmluvy za špekulatívny úkon zo strany žalovaných. Dospel k záveru, že dôvod na odstúpenie od zmluvy (kúpené priestory nevyhovujúce na podnikanie) sa javil ako účelový. Vzhľadom na to, že zmluvné strany - žalovaný 1/ a žalovaní 2/ a 3/ si v kúpnej zmluve, ktorou žalovaný

1/ predmetný spoluvlastnícky podiel previedol na žalovaných 2/ a 3/, nedohodli žiadny dôvod odstúpenia od zmluvy a vzhľadom na to, že obe zmluvné strany už na základe kúpnej zmluvy svoje povinnosti riadne splnili, neexistoval ani zákonný ani zmluvný dôvod na odstúpenie od zmluvy, a preto je dohoda o odstúpení od zmluvy neplatná. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (účinného do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“), keďže žalobca bol v konaní úspešný, a preto mu súd prvej inštancie priznal trovy konania a aj trovy právneho zastúpenia.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaných 1/, 2/ a 3/, rozsudkom z 23. júna 2016 sp. zn. 9 Co 80/2016 rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keďže ani zo strany odvolateľov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia dostatočne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, čo plne platí i o správnom zdôvodnení trov konania. Za takéhoto stavu mal odvolací súd zato, že nie je možné konštatovať, že by dôvody napadnutého rozhodnutia boli nezrozumiteľné tak, ako konštatovali žalovaní vo svojom odvolaní, a preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov, pretože žalovaní v konaní úspech nemali a žalobca si nevyčísľil trovy konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolať“) dňa 21. novembra 2016 proti výroku o náhrade trov odvolacieho konania dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a zároveň priznal dovolaťovi trovy dovolacieho konania. Alternatívne žiadal, aby dovolací súd sám zmenil rozsudok krajského súdu tak, že prizná žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania spolu s trovami dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (účinného od 1. júla 2016, ďalej len „CSP“). Namietaný procesný nedostatok videl dovolať v tom, že odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 2 O.s.p., namiesto toho, aby správne použil ustanovenie § 151 ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, keď bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a riadne a včas si vyčísľil náhradu trov právneho zastúpenia. Odvolací súd vyčíslenie trov uvedené vo vyjadrení k odvolaniu odvolateľov z 25. januára 2015 (č. l. 690 spisu) na strane 10 v bode VIII. nezobral vôbec do úvahy. Bez uvedenia dôvodu neakceptoval vyčíslenie trov a aplikoval ustanovenie § 151 ods. 2 O.s.p., ktoré upravuje postup súdu v prípade, ak účastník nevyčísli trovy konania v zákonom stanovenej lehote. Krajský súd týmto nesprávnym procesným postupom odňal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi odvolacieho konania právo na náhradu trov odvolacieho konania a tým porušil jeho právo na spravodlivý proces.

4. Žalovaný 1/ sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu nijakým spôsobom nevyjadril k výroku súdu, ktorý bol napadnutý dovolaním.

5. Žalovaní 2/ a 3/ žiadali vo svojom vyjadrení k dovolaniu, aby dovolací súd dovolanie dovolaťa v plnom rozsahu odmietol a priznal i m náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Svoje stanovisko odôvodnili tým, že dovolanie bolo podané oneskorene. Zároveň sú toho názoru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému dovolanie nie je prípustné.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Na odôvodnenie uvedeného dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

10. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie). (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie na d rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Vychádzajúc z uvedeného (bod 13. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľ v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým vo veci

samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. V danom prípade žalobca zdôvodnil dovolanie s poukazom na § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorým tento súd odňal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi odvolacieho konania právo na náhradu trov odvolacieho konania, keď bez uvedenia dôvodu neakceptoval uplatnenie a vyčíslenie trov žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniu odvolateľov z 25. januára 2015 (č. I. 690 spisu) a nesprávne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 2 O.s.p., ktoré upravuje postup súdu v prípade, ak účastník nevyčísli trovy konania v zákonom stanovenej lehote.

16. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

17. K námietke dovolateľa o porušení procesného postupu odvolacieho súdu tým, že odvolací súd nevzal do úvahy vyčíslenie trov právneho zástupcu žalobcu v podanom vyjadrení k odvolaniu dovolací súd uvádza, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu bol vyhlásený v čase platnosti a účinnosti O.s.p., preto dovolací súd posudzoval namietaný postup odvolacieho súdu ohľadom nepriznania trov odvolacieho konania dovolateľovi s potrebou legitímneho očakávania a rešpektovania ústavných princípov dôvery v platné právo v zmysle ustanovení O.s.p. (§ 470 ods. 1, 2 CSP). Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. platilo, že účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhodoval súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končilo. Účastník, ktorému sa prisudzovala náhrada trov konania, bol povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísliť, súd mu priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývali, súd mu náhradu trov konania nepriznal a v takom prípade súd nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končilo. Podľa § 151 ods. 4 O.s.p. platilo, že ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končilo, nevyhlasovalo a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzval účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platili primerane. Citované ustanovenia § 151 ods. 1, 2 a 4 O.s.p. boli pre konajúci súd záväznými pravidlami upravujúcimi postup súdu pri rozhodovaní o trovách konania. Z tohto hľadiska ich možno chápať ako procesné garancie realizovateľnosti práva účastníka na náhradu trov konania, ktoré mu O.s.p. (§ 142 ods. 1 O.s.p.) vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu priznával.

18. Dovolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti skutočnosť, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavy“) je nepochybne aj rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje každému základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj zákonná úprava náhrady a platenia trov konania obsiahnutá predtým najmä v O.s.p., teraz v CSP, určovala a určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu a platenie trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní (m. m. II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08). Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej

ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

19. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných 2/ a 3/ z 25. januára 2015 (č. l. 690 spisu) náhradu trov odvolacieho konania riadne a včas uplatnil a zároveň aj vyčísliť sumou vo výške 609,78 eur. Odvolací súd vyhlásil vo veci rozsudok dňa 23. júna 2016, ktorý vo výroku o trovách odvolacieho konania znel tak, že „žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva“ a bol odôvodnený tak, že „žalovaní úspech v konaní nemali a žalobca si trovy nevyčísliť v zmysle § 151 ods.1 O.s.p.“.

20. V nadväznosti na uvedené dovolací súd poukazuje na právny názor vyslovený v odbornej literatúre, podľa ktorého aj stručná požiadavka účastníka konania, či už v žalobe alebo v priebehu konania „žiadam trovy“, predstavuje zatiaľ sice ešte nešpecifikovaný, ale predsa len relevantný návrh na priznanie náhrady trov konania. Súd prizná účastníkovi náhradu trov konania voči druhému účastníkovi len vtedy, ak účastník o náhradu trov konania požiada. Pre uplatnenie nároku na náhradu trov konania, ktorý ani nemusel obsahovať vyčíslenie trov, zákon (O.s.p.) neustanovoval žiadnu lehotu, preto sa mohol uplatniť kedykoľvek počas konania, spravidla pred rozhodnutím vo veci samej účastník navrhol aj výrok o náhrade trov konania a predložil vyčíslenie tejto náhrady, pretože bez vyčíslenia nebolo možné takúto náhradu priznať. Účastník, ktorému sa prisudzovala náhrada trov konania, bol povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných (nie kalendárnych) dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končilo. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie končilo, bolo treba považovať nielen rozsudok vo veci samej, ale aj každé iné rozhodnutie, teda aj uznesenie, ktorým sa konanie končilo. Ak účastník v tejto lehote trovy konania nevyčísliť, súd mu z úradnej povinnosti priznal len náhradu trov konania, ktoré vyplývali zo spisu, a to do okamihu vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končilo. To však neplatilo pre náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré bolo treba vždy v ustanovenej lehote vyčísliť, inak ich náhradu súd nemohol priznať. Účastníkovi, ktorý v lehote troch pracovných dní nevyčísliť trovy konania a zo spisu mu okrem trov právneho zastúpenia iné trovy nevyplývali, súd náhradu trov konania nepriznal. V tomto prípade súd nebol viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.) rozhodnutím o priznaní náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končilo. Súd namiesto vyhláseného prisudzujúceho výroku o trovách konania uviedol v písomnom vyhotovení rozhodnutia výrok o nepriznaní trov konania (IV. ÚS 481/2013).

21. Na základe vyššie uvedeného ak odvolací súd na včas podané písomné podanie žalobcu, obsahujúce uplatnenie náhrady trov odvolacieho konania spolu s ich vyčíslením, neprihliadol (nie je dôležité, z akého dôvodu sa tak stalo, napr. či to bol dôsledok nedostatkov v organizácii práce súdnej kancelárie), a táto skutočnosť bola rozhodujúca pre rozhodnutie o trovách odvolacieho konania, bolo konanie pred ním postihnuté vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky zastáva názor, že prehliadnutím právneho úkonu, ktorým boli trovy konania riadne a včas vyčíslené dochádza k zásadnému procesnému excesu, ktorý odôvodňuje záver o jeho ústavnej neakceptovateľnosti a neudržateľnosti a porušení práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (porovnaj nálezy ústavného súdu z 11. septembra 2014, sp. zn. IV. ÚS 481/2013-47).

22. Uvedený procesný nedostatok zakladá prípustnosť dovolania a zároveň je aj dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, lebo rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Z uvedených dôvodov dovolací súd podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti čo do výroku o trovách odvolacieho konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.